



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci navrhovatele **P. H.**, zastoupeného JUDr. Martinem Skalickým, advokátem se sídlem Příbram, Dlouhá 138, proti odpůrci **městu Špindlerův Mlýn**, se sídlem Špindlerův Mlýn, Svatopetrská 173, zastoupenému JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem Plzeň, Martinská 608/8, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30 A 74/2013 – 79,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30 A 74/2013 – 79, **se zrušuje** v části výroku I. ve slovech „a nezastavěného území města“.
- II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá**.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatele JUDr. Martina Skalického.

Odůvodnění:

Dne 15. 11. 2011 schválilo zastupitelstvo odpůrce (dále jen „stěžovatel“) svým usnesením č. 8/11/2011-Z územní plán města Špindlerův Mlýn (dále jen „územní plán“), který nabyl účinnosti 1. 12. 2011.

Dne 6. 11. 2013 navrhovatel podal u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) návrh na zrušení tohoto územního plánu coby opatření obecné povahy podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a požadoval jeho zrušení v části, „ve které byla pozemková parcela č. 206 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy ZS.1 – ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně“.

Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobě vyhověl a svým rozsudkem územní plán zrušil, „*a to v té jeho části, ve které byla pozemková parcela 206 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy ZS.1 – ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně a nezastavěného území města.*“

Krajský soud zjistil, že přinejmenším do 3. 7. 2007, kdy navrhovatel uzavřel kupní smlouvu na koupi pozemku p. č. 206 v dnešním stavu, spolu sousedily dvě pozemkové parcely, a to č. 204/4 o výměře 1.076 m² a č. 206 o výměře 529 m². Na podkladě geometrického plánu došlo k rozdělení a vzájemnému sloučení jejich částí a vznikla parcela č. 204/4 (sestávající se dílem i z parcely č. 206) o výměře 414 m² a parcela č. 206 o výměře 1.088 m², která byla předmětem zmíněné kupní smlouvy. Do té doby se nacházela parcela č. 206 podle předchozího územního plánu „*v zóně III. Komerčně – rezidenční zóna III/23 – Špindlerův Mlýn – severovýchod, která je charakterizována jako stavebně vcelku stabilizovaná zóna, umožňující dílčí zahuštění (do cca 6 budov). Umisťovat zde lze mj. rodinné domy bez funkčního omezení.*“ Parcela č. 204/4 byla plochou urbanistické zeleně, bez možnosti výstavby. Dnešní parcela č. 206 tak v sobě zahrnuje jak část určenou k výstavbě, tak část určenou pro zeleň.

Podle krajského soudu navrhovatel brojil proti zrušení zastavitelnosti části parcely č. 206 provedenému bez náležitého odůvodnění a také proti jejímu nezařazení do zastavěného území obce. Byť vymezení zastavěného území navrhovatel výslovně zpochybnil až po podání návrhu, krajský soud měl za to, že již v návrhu bylo zařazení této parcely mimo zastavěné území fakticky zpochybněno.

Krajský soud následně dospěl k závěru, že vymezení zastavěného území obce nebylo vůbec zdůvodněno, a to v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), i se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Krajský soud tudíž územní plán shledal nepřezkoumatelným a považoval uvedený nedostatek za závažný důvod pro zrušení napadeného územního plánu v části týkající se zařazení parcely č. 206 do nezastavěného území obce.

Stejně tak krajský soud označil za nedostatečně odůvodněné rozhodnutí stěžovatele o námitkách navrhovatele ze dne 15. 11. 2011. Měl totiž za to, že z tohoto rozhodnutí nelze seznat, proč došlo ke změně ve funkčním využití pozemku č. 206, jehož se námitky týkaly. Byť stěžovatel obecně argumentoval přecerpanou hustotou zástavby v dané lokalitě a potřebou ochrany přírody a krajiny, Správa Krkonošského národního parku vydala v roce 2007 souhlasné závazné stanovisko s vydáním územního rozhodnutí pro stavbu rodinného domu na parcele č. 206. Stavební úřad Městského úřadu Špindlerův Mlýn ve svém stanovisku pro realitní kancelář z roku 2006 uvedl, že parcela č. 206 umožňuje zahuštění v počtu do počtu zhruba 6 budov. Konečně krajský soud nepovažoval rozhodnutí o námitce za dostatečně odůvodněné i ve světle argumentace navrhovatele, že stěžovatel nepostupuje rovnocenně vůči všem vlastníkům pozemků v dotčeném území. Důvody funkční změny parcely č. 206 nebylo možné zjistit ani z jiných částí odůvodnění územního plánu, a v napadené části je tedy nepřezkoumatelný. Argumentaci stěžovatele, že ke změně funkčního využití pozemku nedošlo, neboť se nejedná o změnu stávajícího územního plánu, ale o nahrazení původního územního plánu zcela novým, krajský soud odmítl s tím, že důsledky jsou v obou případech pro vlastníka dotčeného pozemku totožné. Proto krajský soud dospěl k závěru, že je třeba zrušit napadený územní plán i v části, ve které byla parcela č. 206 zařazena do funkční plochy „*ZS.1 – ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně.*“

pokračování

Včas podanou kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu.

V jejím úvodu stěžovatel zpochybňuje vykonatelnost výroku I. napadeného rozsudku v části rušící zařazení parcely č. 206 do nezastavěného území obce. Tento výrok podle něho odporuje § 2 odst. 1 písm. f) a § 58 odst. 1 stavebního zákona i obsahu přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, neboť podle těchto právních norem se územními plány vymezuje zastavěné území, nikoli že by se aktivně vymezovalo nezastavěné území. Předmětný výrok je tak nevykonatelný a právně neúčinný; měl znít jediné opačně (např. ruší se část územního plánu, která vyznačuje hranice zastavěného území po hranicích pozemku č. 206).

Dále stěžovatel namítá, že krajský soud akceptoval nezákonné rozšíření žalobního návrhu na původně nenapadené části opatření obecné povahy. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že navrhovatel slovy „*zrušení zastavění části pozemkové parcely č. 206*“ brojil i proti jejímu zařazení mimo zastavěné území. To je v rozporu s tím, že navrhovatel přímo uváděl, že jeho pozemek je v zastavěném území, jen není určen jako zastavitelný jím plánovanými stavbami. Krajský soud zřejmě volně ztotožnil zastavěné území se zastavitelnými plochami či snad stavebním pozemkem.

Podle stěžovatele se krajský soud v podstatné části svého rozhodnutí věnoval otázce, proč je pozemek č. 206 nezákonně v nezastavěném území, když má být vymezen v zastavěném území. Tento pozemek je nicméně vymezen v zastavěném území, jak vyplývá z výkresu základního členění, část B (N1B), jenž je nedílnou součástí územního plánu.

Krajský soud měl také nesprávně za to, že změna funkčního využití pozemku č. 206, respektive plochy, do které byl zařazen, nebyla v rozhodnutí o námitkách a v územním plánu odůvodněna. V dané věci však nešlo o změnu funkčního využití, ale o stanovení zcela „nového“ funkčního využití pozemku v kontextu s rozsáhlými úpravami. Zejména se však v převládající části nynějšího pozemku č. 206 nejednalo ani o změnu funkčního využití (ve smyslu zastavitelnosti stavbami), když minimálně dvě třetiny pozemku č. 206 byly v předchozím územním plánu z roku 1994 určeny jako plocha urbanistické zeleně. Došlo tedy pouze ke změně pojmenování (na plochu „*ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně*“); nezastavitelnost pozemku se nezměnila. Lze uvést, že část pozemku nyní označeného č. 206 byla zahrnuta do „*zóny III/23 – komerčně rezidenční zóna*“, ale tato část není převládající plochou tohoto pozemku. Argumentace faktickým porušením veřejného příslibu je nesprávná.

Podle stěžovatele tedy nebyl navrhovatel zkrácen napadeným územním plánem na svých právech, když schválené funkční využití pozemku odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jeho užívání a stávajícímu funkčnímu využití převládající části nynějšího pozemku č. 206. Skutečnost, že stěžovatel územním plánem nezměnil ani funkční určení celého pozemku (změnil toliko jeho pojmenování), čímž se nepodvolil představám navrhovatele ohledně výstavby na celé jeho nyní vymezené parcele, nemůže být kvalifikována jako nezákonnost; naopak jde o projev práva stěžovatele na samosprávu.

Pokud jde o změnu funkčního využití minoritní části pozemku č. 206, jednalo se o logický, nepřekvapivý a nediskriminační krok, přičemž při pořizování napadeného územního plánu stěžovatel zvážil veškeré aspekty v území, zejména pak nadměrné zastavění stavbami.

Rozhodnutí o námitce podané navrhovatelem dne 11. 4. 2011 má stěžovatel za dostatečné, neboť se řídil § 55 odst. 4 stavebního zákona a další zastavitelné plochy nevymezil, protože se v procesu vydávání napadeného územního plánu neprokázalo, že není možné využít již vymezené zastavitelné plochy, a nebyla tedy shledána potřeba vymezení nových zastavitelných ploch. Naopak stavební zahuštěnost daného území vymezení dalších zastavitelných ploch neumožňovala. Stěžovatel proto s novou zástavbou na daném pozemku, respektive daném území, nepočítal, a vymezil ji tudíž jako plochu v zastavěném území, ale nezastavitelnou.

Závěrem kasační stížnosti pak stěžovatel dodává, že ze stanoviska Městského úřadu Špindlerův Mlýn z roku 2006 nelze dovodit, že by celý nynější pozemek č. 206 byl zahrnut do funkční zóny „II. Komerčně rezidenční zóna“ a bylo na něm možné umístit až šest rodinných domů. Jednak se mohl vyjádřit jen k původní parcele č. 206 (která měla 529 m², nikoliv nynějších 1.088 m²), jednak je zřejmé, že úřad jen opsal obsah hlavního a přípustného využití dané plochy jako celku a nevydával územně plánovací informaci v pravém slova smyslu.

Z výše uvedených důvodů má stěžovatel za to, že napadeným územním plánem nedošlo k nepřiměřenému zásahu do vlastnického práva navrhovatele a že napadený územní plán, včetně rozhodnutí o námitkách, je dostatečně odůvodněn. Proto navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

Navrhovatel ve svém vyjádření ke kasační stížnosti hodnotí napadený rozsudek krajského soudu jakožto přiléhavý a přesvědčivě odůvodněný, naopak kasační stížnost jako obecnou bez zhodnocení konkrétních okolností věci. Připomíná, že koupil parcelu č. 206 za 2.700.000 Kč se záměrem výstavby rodinného domu a v řízení se domáhá toho, aby mohl svůj záměr, se kterým nemovitost kupoval, realizovat.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas, a to osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

K otázce odůvodnění změny funkčního využití pozemku č. 206, Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že se v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013 – 29 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), již tímto územním plánem zabýval. V tomto rozsudku shledal Nejvyšší správní soud odůvodnění napadeného územního plánu stěžovatele v obecné rovině přijatelným na základě následující úvahy:

pokračování

„Odpůrce v textové části územního plánu vyjádřil záměr celkově omezit výstavbu na území města a tento záměr odůvodnil ochranou základních hodnot přírodního prostředí a zejména nepoměrem mezi rozsáhlými ubytovacími kapacitami města a dosud nevyčerpanými rekreačními možnostmi okolní krajiny. Ohledně přetíženosti údolí, v němž leží Špindlerův Mlýn, velkým množstvím již existujících staveb se přitom územní plán odvolává na řadu konkrétních podkladů (statistika města, studie Ecosign, územně analytické podklady atd.). Takové zdůvodnění v obecné rovině ob stojí, a to i s přihlédnutím k tomu, že se nejedná o změnu stávajícího územního plánu, ale o nahrazení původního územního plánu zcela novým. Již tím dává politická reprezentace najevo, že změny oproti dřívější koncepci mají být rozsáhlejší a že vlastníci pozemků by měli proces pořizování územního plánu bedlivě sledovat, což v nyní posuzovaném případě stěžovatel zjevně nečinil.

Obecnost odůvodnění územního plánu tudíž v daném případě nedosahuje takové intenzity, že by ji bylo možno považovat za závažné porušení procesních práv vlastníků nemovitostí ve Špindlerově Mlýně. Ze záměru města omezit další výstavbu na svém území jednoznačně vyplývá možnost, že u pozemků, jež byly určeny předchozím územním plánem k zástavbě, nový územní plán toto určení na základě výše uvedených obecných východisek změní. (...) Nelze souhlasit s krajským soudem v tom směru, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkovu právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy (jiná situace by byla, pokud by vlastník pozemku tento dosavadní potenciál využití svého pozemku úspěšně transformoval např. do podoby rozhodnutí o umístění stavby, které by pak bylo nutno při přípravě nového územního plánu zohlednit). (...) Na základě podané námítky či připomínky by samozřejmě byl pořizovatel územního plánu povinen zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy podrobně odůvodnit. Teprve v reakci na navrhovatelovu námítku tak mohl např. upřesnit, proč v určitém místě byla vymezena určitá funkční plocha, ačkoliv v sousedství byla vymezena jiná. Bez toho, že by odpůrce dostal na základě podané námítky či připomínky možnost provést konkrétní zdůvodnění určité odlišnosti, nemůže soud z pouhé existence této odlišnosti bez dalšího dovozovat libovůli či nerovné zacházení s vlastníky pozemků“ (body 20–21; prakticky shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2013 – 33).

V nyní posuzované věci je situace oproti oběma výše uvedeným případům skutkově odlišná právě v tom, že navrhovatel námítku k návrhu územního plánu podal. Tomu tedy ve světle právě citovaného odpovídala povinnost stěžovatele zařazení pozemku č. 206 do funkční plochy „ZS.1 – ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně“ podrobně odůvodnit. Přitom je třeba připomenout, že na rozhodnutí o námítkách je třeba klást stejné obsahové požadavky jako na klasické individuální správní rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 20/2015 – 53).

Stěžovatel námítku proti tomuto zařazení zamítl s následujícím odůvodněním: „Námítka nebyla podána ke konceptu řešení. Koncept a návrh územního plánu s výstavbou v uvedené lokalitě nepočítá. Z důvodu navržené a preferované stávající urbanistické koncepce lze konstatovat značně přecherpanou hustotu zástavby v dané lokalitě a nejbližším okolí. Koncept a návrh ÚP výrazně omezuje možnosti nové výstavby, nárůst počtu obyvatel a zvýšení lůžkové kapacity města z důvodu výrazného nepoměru mezi lůžkovou kapacitou města a rekreačními možnostmi území limitovanými zájmy ochrany přírody a krajiny. Ochrana okolní přírody a

krajiny je veřejným zájmem nejširší skupiny lidí, kterou si lze představit, vyjádřenou zákonnou ochranou území (EVL – evropsky významná lokalita, KRNAP). Posouzení a vyhodnocení konceptu územního plánu z hlediska celkové udržitelnosti rozvoje území a jeho 3 pilířů (přírodního, ekonomického a sociálního) je předmětem posouzení SEA, které bylo na předmětný koncept UP zpracováno. V ÚPSÚ z roku 1994 je celé území vedeno jako zóna III. – komerčně rezidenční, ve které je v současné době, resp. od roku 2001 již počet nových objektů naprosto vyčerpán. Návrh územního plánu území zhodnotil a požadovanou zástavbu nezahrnul.“

Toto odůvodnění považoval krajský soud za natolik obecné a vágní, že je pro jeho povšechnost v obecné a nic neříkající rovině použitelné pro všechny případy tohoto typu. Podle krajského soudu z něj nebylo možné seznat ničeho konkrétního ohledně toho, proč došlo ke změně funkčního využití pozemku č. 206.

Stěžovatel tomuto závěru oponuje a namítá, že se řídil ustanovením § 55 odst. 4 (odst. 3 ve znění do 31. 12. 2012) stavebního zákona. Nejvyšší správní soud s touto argumentací nesouhlasí. Podle tohoto ustanovení platí, že další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. O prokázání naplnění či nenaplnění těchto požadavků však není v odůvodnění rozhodnutí o námitce v podstatě ani slovo. Nejvyšší správní soud zároveň zdůrazňuje, že toto ustanovení se vztahuje pouze na případy pořizování změny územního plánu, nikoliv na případy, kdy je pořizován zcela nový územní plán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013 – 85, publ. pod č. 2903/2013 Sb. NSS, bod 45, a tam uvedená judikatura).

Stěžovatel dále poukázal na to, že se fakticky jednalo o změnu funkčního využití pouze menší části pozemku. To však podle Nejvyššího správního soudu nic nemění na tom, že tato změna měla být adekvátně odůvodněna. Byť se změna týkala menší části pozemku č. 206, z pohledu navrhovatele byla naprosto zásadní, neboť v jejím důsledku nemůže na pozemku stavět, o což mu od počátku šlo.

Další konkrétní námitky proti podrobně odůvodněnému závěru krajského soudu o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o námitce stěžovatel neuplatnil; pouze vyjádřil přesvědčení, že je rozhodnutí o námitce odůvodněno dostatečně. Proto Nejvyšší správní soud pouze dodává, že ve shodě s krajským soudem považuje odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele za příliš obecné a neodpovídající na otázku, proč došlo ke změně funkčního využití pozemku č. 206. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že navrhovatel svoji námitku zformuloval značně vágně, neboť v zásadě pouze požadoval, aby zůstalo zachováno předchozí funkční využití (části) jeho pozemku. Jádrem této námitky, tj. proč má být pozemek č. 206 změnou dotčen a proč byl zařazen do funkční plochy „ZS.1 – ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně“, však bylo jasné, přesto zůstalo bez jasné odpovědi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014 – 47). Možná dodat, že obecnosti odůvodnění rozhodnutí o námitce nasvědčuje i skutečnost, že s prakticky shodným odůvodněním byly zamítnuty i námitky jiných vlastníků.

Za pravdu je však třeba dát stěžovatelovým námitkám týkajícím se výroku krajského soudu ohledně zařazení pozemku č. 206 do nezastavěného území obce.

pokračování

Stěžovatel mimo jiné namítá, že krajský soud v rozporu s § 101b odst. 2 s. ř. s. akceptoval rozšíření návrhu i na část zařazující předmětný pozemek do nezastavěného území obce.

Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. musí návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.) obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.

V první řadě má Nejvyšší správní soud, na rozdíl od krajského soudu, za to, že navrhovatel v samotném návrhu nikterak nebrojil proti nezařazení pozemku do zastavěného území obce.

Krajský soud svůj opačný závěr opřel o dvě pasáže návrhu. Na str. 3 návrhu navrhovatel uvedl: „S ohledem na polohu předmětného pozemku, který se nachází v zastavěném území obce a v místě, kde se v blízkém i vzdálenějším okolí nacházejí stavby zejména rodinných domů, tedy takové stavby, kterou chtěl navrhovatel na části svého pozemku umístit (...), navrhovatel jistě zcela odůvodněně očekával, že nový územní plán funkční využití jeho pozemku zachová nebo jej omezí pouze na stavby pro individuální bydlení, což se však nestalo, a žalovaný územní plán zastavění části předmětného pozemku zrušil, když celý pozemek parc. č. 206 v k. ú. Špindlerův Mlýn zahrnul do funkční plochy v textové části označené jako ZS.1 – ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně“. Na str. 6 pak navrhovatel pokračoval: „Vzhledem k tomu, že se navrhovatel cítí dotčen na svých právech tím, že došlo žalovaným územním plánem ke zrušení zastavění části pozemku v jeho vlastnictví a že se jedná o pozemek nacházející se v zastavěném území obce (...)“. Když pak navrhovatel při ústním jednání před krajským soudem dne 21. 4. 2015 uvedl, že „zrušení předmětné části územního plánu odůvodňuje nejenom z pohledu zařazení předmětného pozemku do funkční plochy, ale také co do vymezení zastavěného území“ (str. 2 dole protokolu z jednání), krajský soud to nepovažoval za postup rozporný s § 101b odst. 2 s. ř. s.

Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak na podkladě citovaných dvou pasáží návrhu dospěl krajský soud k závěru, že navrhovatel nezařazení pozemku č. 206 do zastavěného území obce v návrhu napadl. V obou citovaných pasážích návrhu (a také na str. 4 dole) poukazuje navrhovatel naopak na to, že se pozemek nachází v zastavěném území obce, což zřejmě mělo posílit jeho argumentaci proti změně funkčního určení pozemku na nezastavitelný, například z hlediska jeho legitimního očekávání (viz citovaná pasáž ze str. 3 návrhu). Ani jinde ve svém návrhu proti uvedenému nezařazení nebrojí. V petitu je navrženo pouze zrušení územního plánu v části, ve které byla pozemková parcela č. 206 zařazena do funkční plochy „ZS.1 – ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně“, přičemž nebylo úkolem krajského soudu nepřesvědčivě dovozovat z odůvodnění návrhu, že je ve skutečně petit širší a zahrnuje i zařazení pozemku do nezastavěného území města.

V dané věci není sporu o tom, že návrh od svého podání obsahoval náležitosti podle § 101b odst. 2 věty první s. ř. s., tudíž jej nebylo možné v dalším průběhu řízení rozšiřovat na dosud nenapadené části územního plánu nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Tím, že krajský soud napadený územní plán věcně přezkoumal i z hlediska vymezení

zastavěného území obce, respektive nezařazení pozemku č. 206 do něj, fakticky připustil rozšíření návrhu na základě přednesu navrhovatele během jednání dne 21. 4. 2015. Protože však již samotný návrh obsahoval náležitosti podle § 101b odst. 2 věty první s. ř. s., postupoval tímto krajský soud v rozporu s § 101b odst. 2 větou druhou s. ř. s. a řízení zatížil vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 4 As 77/2015 – 35, bod 37).

I následný přezkum je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud totiž na str. 18 přistoupil k přezkumu námitky, *„že pozemková parcela č. 206 byla chybně zařazena do nezastavěného namísto správně zastavěného území obce“*. Na dalších stranách rozhodnutí se pak krajský soud s touto námitkou obšírně vypořádal. Konstatoval, že hodlal posoudit navrhovatelovu námitku ohledně příslušnosti parcely č. 206 do zastavěného území obce, a to z pohledu intravilánu obce. Tento přezkum však nemohl provést, neboť z územního plánu nelze vůbec vyčíst, jaké pozemky byly do zastavěného území zahrnuty a proč. V rozporu se správním řádem i stavebním zákonem nebylo podle krajského soudu vymezení zastavěného území vůbec odůvodněno, což jej vedlo ke zrušení zařazení pozemku č. 206 do nezastavěného území města.

Tato námitka však navrhovatelem vůbec nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem. Krajský soud sice připustil, že ji *„navrhovatel výslovně ve svých námitkách proti návrhu neuvedl. Na druhé straně však nelze nevidět, že by ji ani uvádět nemusel, pokud by přínáležitost [parcely] do zastavěného území obce vyplývala přímo ze zákona“* (str. 18 rozsudku). Předmětné řízení bylo před krajským soudem zahájeno až po vstupu zákona č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, v účinnost, tudíž bylo pro věc rozhodné znění § 101d odst. 1 s. ř. s. účinné od 1. 1. 2012 (čl. II bod 9. zákona č. 303/2011 Sb. *a contrario*). Podle něj je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části). Přezkoumáním územního plánu z důvodů neuplatněných v návrhu krajský soud vybočil z mezí soudního přezkumu v rozporu s § 101d odst. 1 s. ř. s., což zakládá vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz výše rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 77/2015 – 35, bod 37), k níž Nejvyšší správní soud musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.)

Každá z těchto dvou vad sama o sobě je důvodem ke zrušení napadeného rozsudku v části výroku I., kterou bylo zrušeno zařazení parcely č. 206 do nezastavěného území města. Vzhledem k tomu, že tento bod nebyl navrhovatelem učiněn předmětem řízení před krajským soudem, nemělo by žádný smysl věc v tomto rozsahu krajskému soudu vracet k dalšímu řízení, neboť o něm řízení před krajským soudem vůbec nemělo být vedeno. Proto Nejvyšší správní soud přistoupil podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty první před středníkem, ke zrušení napadeného rozsudku v části výroku I. *„a nezastavěného území města“*, aniž by věc vracel krajskému soudu k dalšímu řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 10 Afs 236/2014 – 36, bod 14, a ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Ads 11/2004 – 38, publ. pod č. 435/2005 Sb. NSS). Přezkum kasačních námitek zpochybňujících vykonatelnost právě rušené části napadeného rozsudku a její věcnou správnost by byl za této situace zcela nadbytečný.

V části rušící zařazení parcely č. 206 do funkční plochy *„ZS.1 – ostatní sídelní zelen s podílem vysoké zeleně“* napadený rozsudek obstál, a proto byla v této části kasační stížnost zamítnuta podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

pokračování

Protože tímto rozsudkem soudní řízení končí, rozhodl Nejvyšší správní soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Procesně úspěšný navrhovatel požadoval náhradu nákladů za dva nespecifikované úkony. Vzhledem k tomu, že navrhovatel byl úspěšný v podstatné části sporu, přiznal mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) ve výši stanovené podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), tj. 3.100 Kč. Dále má právní zástupce navrhovatele právo na náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon. Protože zástupce navrhovatele doložil, že je plátcem DPH, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o příslušnou sazbu daně z přidané hodnoty (21 %, tj. celkem 714 Kč). Celkem má tedy navrhovatel právo na náhradu nákladů ve výši 4.114 Kč. Tuto částku zaplatí stěžovatel navrhovateli k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu